

incompetent per a pronunciar-se en favor o en contra de les diverses confessions religioses».

No difereix molt d'aquesta definició la del senyor Poincaré al presentar-nos l'escola neutra com «una escola nacional, oberta a tots els nens de França, respectuosa amb totes les creences».

Ignoro les secretes intencions d'aquests Senyors, si les tenien. No vull dir una sola paraula per acusar-los de insinceritat. Però no puc silenciar la meua extranyesa, en veure quant diferenta és l'escola neutra que ens predicaven de la que hem de suportar. En realitat la neutralitat de l'escola tal com s'observa ací i arreu no és sinó un palliatiu per a ocultar un vergonyós sectarisme. Ara fins la careta s'ha tret.

No es permetrà parlar de la Religió Catòlica; però seran secretament o descaradament aplaudits aquells mestres que facin en l'escola pública ostentació del seu sectarisme.

Es aquesta l'escola neutra que ens predicàveu? M'és impossible creure en la vostra sinceritat. Quanta veritat contien aquelles paraules de Pius XI* en afirmar que l'escola neutra «és practicament impossible i de fet esdevé sempre irreligiosa».

I si fos possible l'escola neutra, podríem els catòlics acceptar-la? Teòricament, no. El Catolicisme està per una banda cert de posseir la veritat i per altra de tenir en el seu favor totes aquelles garanties que el fan insospitable d'error davant els ulls d'un imparcial observador. Com voleu, doncs, que pugui transigir amb les teories que el condemnen com a sospitós sense haver-se pres la molèstia de subjectar-lo a la crítica?

La veritat és per dret propi intransigent i no és meravella que no accepti una condemnaçió solidària amb l'error.

A més d'això la nostra filosofia atorga a la veritat un dret inalienable a imperar en la intel·ligència de l'home i imposa correlativament a l'home una obligació sagrada de cercar i acceptar la veritat. L'home no és lliure d'acceptar indistintament la veritat o l'error. Ni Déu ni els homes perdonen al qui va voluntàriament equivocat. Doncs també està contra la raó la inhibició que proclamen els propugnadors de l'escola neutra, enfront del problema religiós. Es comet un greuge no solament quan es rebutja la veritat coneguda, sinó també quan es negligeix el cercar-la.

Suspendre el propi judici quan no es posseeixen aquells criteris indispensables per a emetre'l justament, és un acte de prudència. Refusar sistemàticament procurar-se'ls, és una indigna deserció del propi deure.

De totes formes apareix ben clarament, que la inhibició que propugna l'escola neutra en matèria religiosa, és totalment inadmissible.